

там подскрижени светулки зачертали златни дири в ноща; а някаде далеч свенливо се обажда щурче; обажда се и пак замлжва.

Тжй дивно и пленително!

Малчанието на ноща всред скласили ниви пред жетва добива език и зашепва невнятни слова на душата.

То е друм, по който духа се взема за да се слее с млечния път, трепнал като блян на грижлив стопанин всред звездни небеса. Небето със звездни седенки и млчанието на ноща се сливат в едно, стават една необятност, която плени и омайва.

Горан Горнака и Исмаил бег млчаливо гледаха нивята, пренасяха поглед в небеса, слушаха дълбоката тишина на светнала нощ и мисляха: за дивната промисал на твореца, за необяснимата хармония на вселената, за смисала на живота, за онова което не се разбира с ум, а се долавя само с вяра и любов.

Исмаил бег и Горан Горнака сж гранки на две племена, чужди по вяра и език; а пред величието на вселенната се чувствуваха едно: че сж хора. И като хора еднакво ги запленяваше дивното дело на твореца.

Творческата мощ на Всесилния слива помислите на хората в едно: душата на човек.

IV

Един ден в годината е почиване на жетва.

Този ден е като велик ден.

Още в тъмни зори всички в чифлика са на крак. Ратаи готвят закуска; жетварките се стегат за жетва; впрягат се кола и добитък за път.

А Исмаил бег и Горан Горнака седат на чердака, пият си утренното кафе и чакат.

Завърши ли се приготвлението — гайдата пжрва засвирва, жетварките сж сжрпове на рамо и паламарки, втикнати над престилка под колан, завиват кржшно хоро и докато не слезе Горан драгоманина да поведе хорото, а Исмаил бег да бжде опашка — хорото от двора не мржда.

Обичай е — и както е било тжй става.